

prospěchem, na dobu potřebnou k dokončení studii normálně započatých a nepřetržitě konaných, nejdéle však až do dokonaného 24. roku. Žal. úřad odpírá vyhověti st-lově žádosti z toho důvodu, že studia jeho syna, posluchače lékařské fakulty německé university v Praze, nemají potřebného znaku ve smyslu § 6 odst. 1 zák. č. 394/1922 Sb., t. j. studií konaných s řádným prospěchem, ježto st-lův syn nesložil 1. lékařské rigorosum ve smyslu studijního řádu do konce V. studijního semestru, nýbrž až o dva semestry později. Oproti tomu stížnost, nepopírajíc skutkové okolnosti, jež žal. úřad položil za základ svému rozhodnutí, namítá, že složení 1. rigorosa o dva semestry později, než v semestru V. ve smyslu studijního řádu, nebrání tomu, aby studia ta byla kvalifikována za konaná »s řádným prospěchem«, kdyžtž zkouška složena byla s úspěchem a zákon sám nějaké pojmové určení konání studií s řádným prospěchem nedává.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

V daném případě jde o výklad pojmu »studií s řádným prospěchem« konaných u posluchače medicíny s hlediska zák. č. 394/1922 Sb. Týž pojem jest pak obsažen i v § 144 odst. 2 bodu 1 lit. b) zák. č. 103/1926 Sb. a výkladem jeho zabýval se již nss v nál. Boh. A 9361/31, kde vyslovil nss mezi jiným i to, že vysokoškolský studující studuje »řádně«, koná-li včas a s úspěchem zkoušky, jež jsou studijním řádem předepsány jako formální průkaz teoretické způsobilosti ve studiu pokračovati. Dále vyslovil nss tamtéž, že ve smyslu rigorosního řádu pro lékařské fakulty č. 102/1903 ř. z., vyžadujícího pro postup do dalších studijních běhů úspěšné vykonání 1. rigorosa (§§ 1, 5, 8) nejpozději v V. semestru, sluší míti za to, že posluchač medicíny studuje s řádným prospěchem, prokáže-li, že do této doby obstál při 1. rigorosu. Poněvadž pak již z povahy věci plyne, že hlediska pro přiznání výchovného podle § 144 odst. 2 bodu 1 lit. b) zák. č. 103/1926 Sb. jsou, co do požadavku »studií s řádným prospěchem« totožná s hledisky pro přiznání drahotního přídatku podle § 6 odst. 1 zák. č. 394/1922 Sb., nemá nss příčiny, aby se, pokud jde o výklad pojmu »studií konaných s řádným prospěchem«, kterýžto pojem oba zákony samy blíže nevymezují, odchýlil od svého názoru, vysloveného v cit. již nál.

Z toho tedy plyne pro daný případ, že přiznání drahotního přídatku na podkladě § 6 odst. 1 zák. č. 394/1922 Sb. lze důvodně činiti závislým na skutečnosti, že studující složil 1. rigorosum nejen s úspěchem, ale i nejpozději v V. semestru studijním. Poněvadž pak st-lův syn — jak není popřeno — první rigorosum složil teprve v VII. semestru studijním, nelze shledati nezákonným, jestliže žal. úřad z tohoto důvodu st-li odepřel další přiznání příslušných drahotních přídatků.

Č. 11.509.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í : * Zápisy v osobním výkaze, vedeném podle § 13 služ. pragm., nejsou nezvratným základem pro výměru odpočivných požitků ve smyslu § 66 služ. pragm., proti němuž by nebyl protidůkaz přípustný.

(Nález ze dne 27. října 1934 č. 20.170.)

V ě c: Dr. Ing. Josef V. v P. proti ministerstvu obchodu o nezapočtení služební doby do pense.

V ý r o k : St í ž n o s t i s e z a m í t a j í p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y : Podáním z 8. listopadu 1931 žádal st-l, ministerský rada patentního úřadu v Praze, žal. ministerstvo ze zdravotních důvodů o přeložení na trvalý odpočinek s prosbou, aby mu vzhledem k tomu, že svůj stav a nervovou chorobu získal ve službě jednak jako následek druhu jemu přikázané práce, jednak poměry v úřadě a vším tím vyvolaným rozčilováním, doba ještě scházející k dosažení plného výslužného byla prominuta. Dále uvedl, že přímo před nastoupením státní služby byl zaměstnán v lučební továrně firmy W. v L. od 1. srpna 1904 do 31. května 1905, a žádal, aby mu služba tato byla do celkové služební doby započítána.

Na to byl st-l výnosem ministerstva obchodu z 16. června 1932 podle § 79 služ. pragm. přeložen do trvalé výslužby dnem 30. června 1932 a bylo mu podle čl. IV. § 1 zák. z 19. února 1907 č. 34 ř. z. a podle předpisů služ. pragmatiky a platového zákona od 1. července 1932 poukázáno výslužné ročních 51.360 Kč a výchovné ročních 3.000 Kč. Spolu byly mu doručeny: »Vyměřovací základy a výpočet výslužného«, podle nichž byla jemu započtena pro výměru výslužného civilní státní služba u býv. rak. patentního úřadu ve Vídni a u pat. úřadu v Praze, posléze jako ministerský rada, od 3. prosince 1907 do 30. června 1932 v trvání 24 r., 6 m., 28 d., válečné pololetí podle zákona č. 457/1919 Sb. za r. 1914 v trvání 6 m. a konečně podle nař. býv. min. zemské obrany z 10. prosince 1915 č. 362 ř. z. válečná léta za roky 1915 až 1918 v rozsahu 4 roků a určena celková služební doba pro výměru výslužného započítatelná 29 roky 28 dny. Na základě této doby byla určena sazba 85.6% z pensijní základny sestávající ze služného 2. plat. stupnice, stupně b), částkou 60.000 Kč a tudíž výslužné samo ročním penězem 51.360 Kč. Konečně bylo st-li výnosem tím sděleno, že jeho žádosti o započtení soukromé praxe pro výměru výslužného nemohlo býti vyhověno vzhledem k nedostatku úhrady v pensijním etátu státním, a že další jeho žádosti o prominutí doby chybící do plného výslužného, vlastně o připočtení určité doby k době započítatelné pro výměru výslužného, taktéž vyhověno býti nemohlo, poněvadž neprokazuje st-l úplnou nezpůsobilost k jakékoliv výdělečné činnosti, jak to předpisuje ustanovení § 62 služební pragmatiky.

Proti rozhodnutí tomu podal st-l rozklad z 1. července 1932, jemuž nevyhověl žal. úřad rozhodnutím z 3. listopadu 1932.

St-l vznesl: 1. proti rozhodnutí žal. úřadu z 16. června 1932 stížnost k nss-u dne 17. srpna 1932, v níž navrhuje, aby toto nař. rozhodnutí bylo zrušeno pro nezákonnost a po případě pro vady řízení, a dále 2. proti rozhodnutí žal. úřadu z 3. listopadu 1932 stížnost k nss-u dne 4. ledna 1933, v níž navrhuje, aby dotyčné nař. rozhodnutí bylo zrušeno pro nezákonnost.

Nss uvážil o stížnostech toto:

Ve svém odvodním spise podaném ke stížnosti proti rozhodnutí z 3. listopadu 1932 namítá žal. úřad, že rozhodnutím tímto byl st-l odkázán na původní rozhodnutí o výměře výslužného a že tedy toto druhé rozhodnutí není novým rozhodnutím ve věci. Podle názoru žal. úřadu je

tedy stížnost proti rozhodnutí min. obchodu z 3. listopadu 1932 nepřipustná. Nss neshledal námitku tu důvodnou, ježto tímto rozhodnutím bylo o rozkladu st-lově meritorně rozhodnuto, a je tedy stížnost i proti tomuto rozhodnutí podle § 2 zák. o ss přípustná.

Na sporu jest jediné otázka, zda st-l má právní nárok na to, aby mu při výměře odpočivných platů byla započtena služební doba od 1. června 1905 do 3. prosince 1907, kterou st-l podle osobního výkazu ztrávil jako technický smluvní úředník ve službách býv. rak. patentního úřadu ve Vídni. — — — —

Ve věci samé mohl by st-l právní nárok na zápočet sporné služ. doby odvozovati buďto z nějaké všeobecné právní normy, nebo z individuálního aktu správního.

Ve směru prvním opírá st-l tvrzený právní nárok o předpis § 61 odst. 2 ve spojení s §em 10 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. namítaje v obou stížnostech, že sporná služební doba byla službou provisorní ve smyslu § 10 služ. pragm. Leč st-l se mylí. § 61 odst. 2 služ. pragm. jedná o zápočtu služby ztrávené ve služ. poměru provisorním. Odpověď na otázku, kterou službu je považovati za službu provisorní, dává předpis § 10 služ. pragm., jenž označuje jako službu provisorní služ. poměr takového státního úředníka, který byl ustanoven s výhradou odvolání. Ježto pak podle čl. I. odst. 1 uvoz. zákona ke služ. pragmatice se prvá hlava služ. pragmatiky vztahuje na úředníky zařazené do hodnostních tříd, je zřejmo, že i § 10 služ. pragm., jenž je v první hlavě služ. pragmatiky obsažen, má na mysli úředníky zařazené do hodnostních tříd, tedy úředníky veřejnoprávní, nikoli však úředníky smluvní. K vývodům st-lovým, předneseným při veřejném ústním líčení, možno podotknouti ještě tolik, že povaha konané služby je pro posouzení věci nerozhodná, ježto směrodatnou je povaha služebního poměru. Ježto pak st-l v kritické době byl úředníkem smluvním, a nikoli provisorním, nemůže se předpisu § 61 odst. 1 služ. pragm. dovolávati. Z cís. rozhodnutí ze 6. srpna 1910, jehož se st-l dále dovolává, nemůže sporný nárok jako ze všeobecné právní normy býti vyvozován již proto, že tímto cís. rozhodnutím bylo pouze dovoleno, že služba technických úředníků patentního úřadu ve smluvním poměru resp. v provisorní vlastnosti ztrávená smí býti při výměře odpočivného započtena. V rozhodnutí tom je možno spatřovati toliko zmocnění státních úřadů k zápočtu služby smluvní, nelze však z rozhodnutí toho dovozovati právního před nss-em stíhatelného nároku na zápočet takový.

Jde tedy ještě o to, zda zápočet sporné doby služební lze odvoditi z nějakého individuálního aktu správního. St-l netvrdí, že sporná služ. doba mu byla započtena pro výměru výslužného nějakým zvláštním úředním výměrem, nýbrž namítá jen tolik, že doba tato byla zapsána v jeho osobním výkaze pod rubrikou: »Für die Bemessung des Ruhegenusses anrechenbare sowie zur Anrechnung bewilligte Zeiträume«, dovolává se dále odpovědi rak. patent. úřadu z 23. července 1932, podle níž býv. patentní úřad rak. považoval zmíněnou dobu za započitatelnou a hleděl na ni jako na dobu započtenou, a dovozuje, že zapsání této doby do zmíněné rubriky osobního výkazu nahrazuje zvláštní dekret a tvoří správní akt, který st-l vzal na vědomí tím, že častěji do osobního výkazu nahlédl a uvedený zápočet vzal na vědomí.

Konečně poukazuje st-l na to, že podle § 66 služ. pragm. se odpočivné požitky vyměřují na podkladě dat obsažených v osobním výkaze. Námitku tuto neshledal nss důvodnou.

Je pravda, že podle § 13 služ. pragm. se mají do osobního výkazu zapsati všechna osobní data, týkající se služ. poměru úředníkovy všeobecně, a že se tam zvláště mají zapsati data rozhodná pro výměru výslužného. Zápisy do osobního výkazu dějí se pak jednak na podkladě udání úředníkovy, jež týž jest povinen služebnímu úřadu ihned po vstupu do služby udati a dále během služby oznamovati a prokázati (§ 13 odst. 2 služ. pragm.), jednak na podkladě rozhodnutí a opatření úřadu (§ 13 odst. 1 služ. pragm.). Ježto se tedy zápisy do osobního výkazu konají na podkladě předložených listin, rozhodnutí a opatření, je zřejmo, že zápisy v osobním výkaze jsou pouhým reflexem, stručným výtažkem předložených listin, rozhodnutí a opatření a mají proto jen povahu evidenční. Je dále pravda, že úředník má právo do svého osobního výkazu nahlédnouti, a z něho si opisy poříditi, leč osobní účast státního úředníka při sdělávání osobního výkazu nemá ještě toho smyslu, že by zápis do osobního výkazu zakládal akt právní moci schopný. Je konečně také pravda, že podle § 66 odst. 1 služ. pragm. se odpočivné požitky mají vyměřiti na podkladě dat obsažených v osobním výkaze, z toho však ještě neplyne, že osobní výkaz, jenž, jak řečeno, má toliko povahu evidenční, je nezvratným základem pro výměru odpočivných požitků, ježto již z § 66 odst. 2 služ. pragm. plyne, že státní zaměstnanec se může domáhati příznání i vyšších odpočivných požitků, než jak plynou z dat v osobním výkaze obsažených.

Na podkladě těchto úvah dospěl nss k právnímu názoru, že osobní výkaz je pouhou pomůckou evidenční a že zápisy v osobním výkaze, vedeném podle § 13 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z., nejsou nezvratným základem pro výměru odpočivných požitků ve smyslu § 66 služ. pragm., proti němuž by nebyl protidůkaz přípustným. Nemůže tedy st-l z pouhé okolnosti, že sporná doba je v osobním výkaze zapsána jako pro výměru odpočivných požitků započitatelná, dovozovati, že sporná doba mu skutečně byla započtena, když tvrzení žal. úřadu, že tu není žádného zvláštního správního aktu o tomto zápočtu, zůstalo stížností nevyvráceno. Okolnost pak, jak na věc pohlíží rak. patentní úřad, je pro posouzení věci nerozhodna.

Č. 11.510.

Živnostenské právo: Za pomůcky provozu výrobní živnosti ve smyslu § 37 odst. 2 živn. ř. lze považovati i ty, které slouží k rozvážení a rozprodeji výrobků; nevymyká se proto z oprávnění, příslušejících živnostníkům podle cit. zákonného ustanovení, aby prováděli kování vlastních koní, užívaných k rozvážení jejich výrobků a nelze ještě v činnosti té spatřovati skutkovou podstatu přestupku § 22 živn. ř. neoprávněného provozování koncesované živnosti podkovářské.

(Nález ze dne 30. října 1934 č. 6122/33.)